

бърза, залъ бледитѣ му страни съ лека руменина, накара очитѣ му жадно да блѣснатъ.

Градинитѣ тѣнѣха въ сѣнката и омаята на хилядитѣ си благоухания. Едри трендафили разпрѣсваха упоителенъ миризъ, надъ обрѣча отъ крепостни стени се разстилаше дълбоката синева на ясното небе.

Изведнѣжъ отъ къмъ палата се зачу веселъ детски глъчъ. Следъ малко по пѣтеката се зададе тичешкомъ къмъ тѣхъ тѣнката осанка на едно съвсемъ младо момиче. Като ги зърна, то за мигъ се спрѣ смутено, следъ това бавно продължи пѣтя си къмъ тѣхъ. Една бѣла хрѣтка съ силенъ лай се хвърли къмъ двамата мъже. Момичето извика на животното и се опита да го улови. Но деспотъ Славъ вече си играеше съ него, като го държеше за преднитѣ лапи и се отдрѣпваше съ силенъ смѣхъ, отъ езика му, който искаше да го лизне по лицето.

Въ този мигъ задъ единъ храстъ се показва царлицата. Веднага Славъ пусна кучето и се отправи къмъ нея.

— Излѣзохъ да поразходя императора. Бояхъ се, че ще се разболѣе отъ мъжа и самота. Искашъ ли да го поканимъ на вечеря съ насъ? Иваница нѣма да се разсърди.

— Иваница замина преди малко за Крътъ.

— Все едно. Ти знаешъ, че той го почита. Какво ще каже?

Целгуба не отвърна нищо. Погледѣтъ ѝ плахо подири високата осанка на пленника и тъмна руменина бързо залъ янтарнитѣ ѝ бузи. Колко хубавъ и колко тѣженъ бѣше латинецѣтъ въ здрачнитѣ сѣнки на падащата лѣтна нощъ... Така гордъ, така мълчаливъ...

Вѣтрѣтъ развѣваше тѣнкитѣ му руси коси, благородниятъ му профилъ се изрѣзваше съ всичката си чиста красота върху тъмнѣещето небе. Той се наведе и поглади кучето по главата. Каза му нѣщо. И гласѣтъ му прозвуча като пѣсень... Толкова бѣ нѣженъ и дълбокъ.

Целгуба потрепера, като на сънъ се доближи, подаде ржка, прошѣпна нѣщо. Императорѣтъ сведе низко челото си, цѣлуна съ безкрайна почитъ ржката ѝ, наведе се, и цѣлуна края на дрехата ѝ. Следъ това се изправи и я изгледа.